

נוית בראל

שמונה שירים

אמבריוולוגיה

איפה העינים מסתכלות? שאלה רחוקה.
העבר החושב שעון על פפות ידיים לא גמורות
חי וקיים ומצג בנפרד בתוך מוזיאון הרחם
בהדור נרקיסי ושקט. אף פעם איננו שומעים הכל
רק את קפיצות שריר הלב, עד שיהיה מוכן
לקחת ולתת, להפגש ולהרחיק
מכדרך במפרקים מקפלים, מרכז
בספק בדבר קיומו. איך אפשר עם
קמץ העצמות הזה, כשעמודי המציאות נעשים רפים
ועם כל התמהון והרעד? הנשמה והרוח תלויות
רק בה, ועיני אדם מסתרות מעיני אדם.

בטן

האזנים מתרחכות. הצפורים והדבורים
בקוים מקטעים. בצלילים. לא רחוק מהן
אנחנו מתרגלים לתכולת האויר:
רעש מנועים. פרות המהומה. ללכת ביניהם
בקומות זקופות. בשקט. לא למחות.
להתקבל בעיר הזרה כמו מקומיים.
אני מבקשת את תשומת לבך.
הסתכל לכאן. איזו הפתעה.

זֶה יִכַּל לְהִיּוֹת הַיֶּלֶד שְׁלֶךְ.
 אֲנַחְנוּ מִחֲזִיקִים בְּשֵׁתֵי יָדַיִם אֶת הַבֶּטֶן.
 אַחַר כֵּךְ הַשּׁוֹמֵר פּוֹתַח אֶת תַּא הַמְטָעַן
 מִסֵּתֶכֶל, סוֹגֵר, מְסַמֵּן לָנוּ עִם הַיָּד לְהַכְנִס.

חלק מכתבי הגודש

בְּדִיוֹק כְּמוֹ כָּל הַיֵּתֵר, כְּמוֹ הַגְּרָסָה
 הַמְדַפֶּסֶת שְׁלֶךְ, אֲפֹשֶׁר כְּמָה שְׂרוּצִים,
 בְּכָל פֶּעַם שְׂאֲדָרֵשׁ לְפָנֶיךָ, לְדַבְרֶיךָ
 הַשְּׂקוּפִים, שְׂאֲנִי יוֹדַעַת מֶה חוֹלֵל אוֹתָם
 וְמָה מִחְמִיץ אוֹתָם בְּאֲזֵנִי. הַפִּסְקָתִי
 לְחַפֵּשׂ אֶת גְּרֵסַת הַנוֹטְרִיוֹן שְׁלֶךְ, הַנְּאֻמָּה
 לְמַקּוֹר הַתְּשׁוּקוֹת.

עַל כְּמָה דְּבָרִים אֲפֹשֶׁר בְּאֻמַּת לְסַמֵּךְ? הַתְּשׁוּבָה
 בְּמַהֲפֵךְ, רְחוֹק מִבֵּית, בְּתַפְרִים גָּסִים.
 כְּמָה אֲנָשִׁים בְּעִיר הַזֹּאת? אֵיֶקֶס וְעוֹד אַחַת
 כְּשֶׁתִּנְתֵּן הַהֵלָה שְׁלֶךְ, אֶת תְּהִי קְרוּבָה מִתְּמִיד, דּוּמָה
 יוֹתֵר לְעֲצֻמָּךְ, כְּמוֹ מִיִּשְׁהִי שְׂסַבְּלָה הַרְבֵּה וְנִהַפְּכָה
 אֲפֹשֶׁר רַק לְהַתְגַּעֵגַע אֲצִלָּה לְמָה שֶׁהִיְתָה קֹדֶם.

השראה

הַמְצֵאתִי עִירִם חֲדָשׁ. פִּשְׁטָתִי אֶת כָּל הָעֲזָרִים (לְהֶאֱזִין
 לְצִלְיֵי הָדָם, לְשִׁרִיטוֹת הַחוֹרְקוֹת שֶׁל הַמְּבֻטִים הָרְעִים,
 לְדַבֵּר עִם אַחֲרִים, לְצַרֵּךְ אֶת לְשׁוֹנוֹתֵיהֶם הַמוֹזְרוֹת).
 לִילוֹת הַנִּיאוֹן קְצָרִים מְאוּד, שְׁעוֹת שְׁלֵא הַפְּרָתִי קֹדֶם.
 הַבְּקָרִים עוֹדֶם שְׂקוּפִים, הַמוֹנִים מִתְּגָלִים בָּהֶם, נְתוּנִים
 בְּזִמְן הַלוֹוָה, הַזִּמְן שֶׁמְשַׁלֵּם רְבִית.
 הַבְּשֵׁר נְחוּשׁ, בְּדֶרֶךְ הַפֶּשֶׁט, לְהַמְשִׁיךְ. אֵיבָרִים
 שְׂאֲנִי מְרִימָה וּמְנִיחָה, דוֹחֶסֶת וּמְרַחֵקָה, חֲסֵרִי כָּל נְשׂוּא.
 נְבַלְעִים אֲצִלִּי כָּל סְבִיבוֹתִי עֲכָשׁוּ. אֲנִי מִתְעַקֶּשֶׁת
 אֶת שֶׁהַתְּעַכְבָּה נִפְשִׁי

ברכה

רק דברים טובים. אחולי נחש שאַתּ מגלגלת בלשון קלה
 מסובכת אותי, רפויה, שככה יהיה לי טוב.
 העיז רעה שלך מרקידה את הקירות. עין
 חשמל מתוך האש. בחדר הזה יבוא סוף העולם.
 אני עוד אשמע ממך. לא אמלט. ברעש גדול
 יהרסו הרים, יפלו המדרגות, כל חומה
 לארץ תפל.

הסיפור הזה

את מכוונת אל משהו במבט. לא ברור. אל הראש שלי
 הגלוי, שמחזיר את השמש ואת הענן הפרטי שלך בו אולי. בואי
 תגנבי את האור הזה. דברי. אבדה לך הלשון?
 אולי אל המצח. חותם הכבשה השחרה של שתינו.
 את מרגישה שמתולל בתוך המעים
 במקומות הפעורים? הצפור יכולה לשיר
 אבל היא שקטה. אנשים התפללו לגשם גדול
 לא לטפטוף העלוב הזה.

התמונה הגדולה

נדמה לי שכאן הבית, אבל לא.
 הרחובות קופצים ממקומם, הדלתות
 נטרקות, ילדים צועקים, קצף גדול. החיים
 חושבים על החיים. אלה שחושבים על המתים
 חושבים שלאיש אין הזכות לעשות זאת מלבדם.
 התמונה הגדולה שבראשי מגחכת, לא מענינת,
 במאה גונים של ערפל. כשאני שואלת אותך
 את עונה במלים פראיות. המצפון
 הוא החלק המרשע שבך. האם זהו
 הפרוש המתאים לכל הקולות שבהם את נמצאת?

הָלוֹאֵי תִתְעַיְפִי מֵעֲצֹמֶךָ הַבְּקָר,
תִּהְיֶי מִיִּשְׁהֵי אַחֲרֵת

ערב ראש השנה תש"ע

אֵין סֵתוֹ שְׂאִין לוֹ תְמוּרָה. רָאוֹי כְּמוֹ שְׂכָר הוּא
לְשׂ אֶת הַחֲמֹר שֶׁל לִוְחֹת הַשָּׁנָה
הַחֲמֹר שֶׁל הַמְּחִיקוֹת, הַצְּנִזוּרָה, שְׂאִין לָהּ רִשׁוֹת
לְהֶסֶס, אֵין מְאַחֵר מְדִי, בְּלִי הַנְּחֹת.
אֲנִי מְנַקֶּה אֶת הַבַּיִת בְּלִי שְׂאֵמָא שְׁלִי יוֹדַעַת דְּבָר
וְאֵינִי מְכִינָה אֶת הַפְּרָכּוֹת. נִכְרְתָה הַכְּרֶשֶׁה
הַרְמוֹן חֶסֶד, קָשָׁה לְקַלֵּף אֶת הַחֲבוּשׁ.
וּכְבָר אָמִי אֵינָה רוֹצֶה דְּבָר
וּכְלוּם לֹא יִשְׂאָר מִן הַקִּיץ. רִיחֹת
הַגּוֹף, הַחוּף, הַיְלָדִים בְּרַחֲבוּת, גְּנִיחֹת הַחֶם.
לֹא אֲנִי הַמְּתָה אֶלָּא הִיא. אֵין אֲנִי לְתַפֵּס אֶת הַמְּקוֹם.